

Iskartinis meilės romanas

SARAH
MACLEAN

NEDORĖLIŲ TAISYKLĖS - 4 -

Meilė
ir
titulas

 svajonių knygos
Knygute.lt

Sarah MacLean

MEILĖ IR TITULAS

Knygų serijos
"*Nedorėlių taisyklės*"
ketvirta knyga

Versta iš: Sarah MacLean, *Never Judge a Lady by Her Cover*

Published by Piatkus

Copyright © Sarah Trabucchi, 2014

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Kristina Lukoševičė, vertimas iš anglų kalbos, 2024

© Živilė Adomaitytė, knygos viršelio dizainas, 2024

© www.shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2024

ISBN 978-609-03-1088-5

Elektroninė versija © [Knygute.lt](https://knygute.lt), 2025

Skiriu

Carrie'ei Ryan, Sabrinai Darby ir Sophie Jordan, kurios nuo pat pradžių saugojo Čeiso paslaptis.

Baxteriui, kuris saugo visas mano paslaptis.

Ir ledi V., kuri, tikiuosi, užaugusi turės savų įstabių paslapčių.

Čeisas

1823-ųjų kovas

Leitonų pilis

Bazildonas, Eseksas

– Aš tave myliu.

Trys neįprasti, trumpi ir neįtikėtinai galingi žodžiai.

Ne, ledi Džordžiana Pirson – vieno hercogo duktė, kito sesuo, garbinga, paklusni, nepriekaištingų manierų mergina, puikiai išauklėta aukštuomenės dama – niekada nebuvo jų girdėjusi.

Aristokratai nemyli.

Net jeigu ir myli, tikrai nenusižemina tiek, kad tai prisipažintų.

Tad, dievaži, ji ir pati apstulbo, kai tie žodžiai išsprūdo iš lūpų – neįtikėtinai lengvai, užtikrintai ir nuoširdžiai. Tačiau dar niekad per visus šešiolika metų Džordžiana nebuvo taip tvirtai įsitikinusi dėl savo jausmų. Tad vienu mostu nutraukė lūkesčių pančius, saiščiusius ją su vardu, praeitimi ir šeima, pasirinko riziką ir atlygį, džiūgaudama, kad pagaliau gali jausti. Gyventi. Būti.

Velniop riziką; juk tai – *meilė*.

Meilė ją išlaisvino.

Suprantama, tokia nuostabi akimirka mylimojo glėbyje pasitaiko vos kartą. Su šiuo vyru ji praleis visą likusį gyvenimą. Amžinybę. Juodu sukurs savo ateitį, ir teprasmenga skradžiai visi titulai, giminė ir reputacija.

Džonatanas apsaugos ją.

Jis aiškiai davė tai suprasti, kai užstojo nuo šalto kovo vėjo ir atsivedė čia, į Leitonų arkliedes.

Džonatanas ją mylės.

Jis pasakė tai rankomis, kai raišiojo, kilščiojo, sagstė ir nurengė, žadėdamas lytėjo ir glostė.

Ir ji atsakė tuo pačiu. Atidavė jam viską.

Džonatanai.

Džordžiana pakėlė akis į gegnes ir palaimingai atsidususi dar glaudžiau prisispaudė prie mylimojo, padėjo galvą ant stangrių raumenų, susirangė kietų šiaudų ir šiltos gūnios pataluose, kurie, iš tikrųjų, turėjo braižyti ir graužti odą, tačiau atrodė minkštutėliai – neabejotinai dėl ką tik užplūdusio jausmo.

Meilė. Jausmas, apdainuojamas sonetuose, madrigaluose, pasakose ir romanuose.

Meilė. Paslaptiinga jėga, priverčianti vyrus

verkti, dainuoti, kankintis iš geismo ir aistros.

Meilė. Gyvenimus keičiantis jausmas, nutvieskiantis pasaulį ryškiomis, šiltomis, nuostabiomis spalvomis. Jausmas, apie kurį svajoją visi.

Džordžiana patyrė šį jausmą. Čia. Atšiaurų pavasarį žavaus vaikino glėbyje. Ne, ne vaikinai. Vyro. Džonatanas – vyras, kaip ir ji – moteris. Tapo ja šiandien, sugludus jūdviejų kūnams.

apačioje, arklidėse, tyliai sužvingo žirgas, brūžtelėjo kanopa gardo grindis, prašydamas pašaro, vandens ar dėmesio.

Džonatanas jau buvo besikeliąs, bet Džordžiana prisiglaudė, dar tvirčiau apsupo juos gūnia.

– Dar pabūk.

– Turiu eiti. Reikia dirbti.

– Tavęs reikia *man*, – sumurkė kaip įmanydama koketiškiau.

Nuogu petimi nuslydo šiltas ir šiurkštus delnas, pasiuntė kūnu malonumo virpulį. Ją taip retai glostė – kitados hercogo dukterį, dabar – hercogo seserį. Tyrą. Nesuteptą. Nepaliestą.

Iki šiol.

Džordžiana plačiai nusišypsojo. Motušę ištikis

širdies smūgis, kai sužinos, kad dukterė nė neketina debiutuoti. Ir brolis, hercogas Pasipūtėlis – kito tokio nepakenčiamo, arogantiško aristokrato visame Londone nerastum, – jos už tai anaip tol nepagirs.

Bet Džordžianai buvo vis vien. Ji taps ponia Džonatan Taviš. Nepasiliks nė garbingo ledi titulo – na tai kas, kad turi teisę juo vadintis. Jai nereikia titulų. Reikia tik Džonatano.

Nesvarbu, kad brolis iš paskutiniųjų stengsis sukliudyti jų santuokai. Jiems jau niekas nebesutrukdytų.

Laivas išplaukė, ir nieko čia nebepadarysi.

Iš tikrųjų, Džordžiana kai ką padarė.

Ji sukikeno, apsvaigusi nuo meilės ir pavojaus – dviejų labai vertingos monetos pusių.

Džonatanas išsirangė iš šilto kokono. Tarp kūnų įsiveržė ankstyvo pavasario vėsa, oda pašiurpo.

– Geriau jau apsirenk, – pasakė jis, maudamasis kelnes. – Jeigu kas nors mus pričiups...

Džonatanui nė nereikėjo užbaigti sakinio. Jis savaičių savaites kartojo tuos pačius žodžius – tąkart, kai juodu pirmąkart pasibučiavo, ir vėliau, per visus slaptus pasimatymus. Jei juos pričiuptų, jį išplaktų arba nubautų dar žiau-

riau.

Džordžianos reputacija būtų suteršta.

Bet šią popietę, kai nuogutėlė išsitiesė ant šalto šiurkštaus šieno, kai leido Džonatanui tyrinėti, liesti ir imtis darbo sudiržintais pirštais... ji jau sutepė savo reputaciją. Ir nesuko dėl to galvos.

Juodu pabėgs ir susituoks. Škotijoje. Pradės naują gyvenimą. Ji turi pinigų.

Visai nesvarbu, kad Džonatanas vargšas kaip bažnyčios pelė.

Jie myli vienas kitą ir to pakanka.

Aristokratams nėra ko pavydėti. Jų reikia gailėtis. Koks gi gyvenimas be meilės?

Džordžiana atsiduso ir ilgai neatplėšė žvilgsnio nuo liekno, raumeningo Džonatano kūno. Jis pasigėrėtinais grakščiai įsinėrė į marškinius, subruko drabužį į bridžius, tada be jokio vargo užsitempė aulinius – tarsi būtų tai daręs tūkstančius kartų šioje žemalubėje erdvėje. Užsirišo kaklaskarę, sklandžiais, taupiais judesiais įkišo rankas į švarko rankoves, užsimetė žieminį palatą.

Apsirengęs pasuko prie kopėčių, vedančių žemyn, į arklides.

Džordžiana tvirčiau susisupo į gūnią – be my-

limojo staiga pasidarė šalta.

- Džonatanai, - pašaukė tyliai, kad niekas neišgirstų.

Jis pažvelgė į ją; mėlynose akyse šmėkštelėjo šešėlis, kurio Džordžiana iškart neatpažino.

- Kas nutiko?

Ji šyptelėjo, netikėtai susidrovėjusi. Keista reakcija, turint omeny, ką jie prieš akimirką išdarinėjo. Ką jis matė.

- Aš tave myliu, - pakartojo Džordžiana, mėgaudamasi per lūpas nuslydusiais žodžiais, skambesiu, apgaubusiu ją tiesa, grožiu ir gerumu.

Džonatanas stabtelėjo ant viršutinės kopėčių pakopos, sakytum, pakibo ore. Ilgai tylėjo - pakankamai ilgai, kad Džordžiana pajustų, kaip kovo vėsa įsismelkia iki kaulų smegenų. Pakankamai ilgai, kad per nugarą nušliaužtų nejaukumas.

Galiausiai Džonatanas nusišypsojo drąsia, begėdiška šypsena, kuria gundė ją nuo pat pradžių. Visus pastaruosius metus iki šios popietės, kai galų gale nusiviliojo ją į palėpę arklidėse, bučiniiais išvaikė visas abejones, prižadėjo dieviškų dalykų ir pasiėmė viską, ką ji galėjo pasiūlyti.

Iš tikrųjų, nepasiėmė.

Džordžiana pati jam atsidavė.

Juk ji myli jį. Ir Džonatanas myli ją.

Jis prisipažino mylįs, nors ir ne žodžiais, bet glamonėmis.

„Argi ne?“

Nusmelkė abejonė, jausmas, kurio ledi Džordžiana Pirson – hercogo dukra ir sesuo – iki šiol nebuvo patyrusi.

„Pasakyk, – paprašė mintyse. – Ištark tuos žodžius.“

Tyla užsitęsė amžinybę.

– Tu miela mergaitė, – pasakė jis.

Ir dingo iš akių.

*Po dešimties metų
Vortingtonų rūmai
Londonas*

Mintimis sugrįžusi į dvidešimt septintuosius gyvenimo metus Džordžiana Pirson pabrėžtų, kad viskas prasidėjo nuo paveikslėlio.

Nuo nelemtos karikatūros.

Jeigu ji būtų pasirodžiusi „Skandalų kronikoje“ prieš vienus, penkerius ar šešerius metus, nebūtų dėl to sukusi galvos. Bet populiariausias Londono paskalų laikraštपालाकिस išspausdino karikatūrą kovo penkioliktąją.

Dievaži, „saugokis kovo idų“¹.

Iš tikrųjų, tą piešinį paskatino visai kita die-na. Prieš du mėnesius iki metaforinės datos,

¹ Kovo idos – terminas, romėnų kalendoriuje apibūdinantis kovo 15 d., dabar labiausiai žinomas kaip diena, kada 44 m. pr. m. e. buvo nužudytas Gajus Julijus Cezaris. Su tuo susijusi ir metaforinė prasmė – neišvengiamai artėjanti nelaimė. Cituojama iš Williamo Shakespeare'o tragedijos „Julijus Cezaris“; iš anglų kalbos vertė Aleksys Churginas. (Čia ir toliau – vertėjos pastabos.)

sausio penkioliktają, Džordžiana – sužlugdyta vieniša motina, įsikūnijęs skandalas ir hercogo Leitono sesuo – nusprendė paimti gyvenimą į savo rankas ir sugrįžti į visuomenę.

Taigi, ji stovi čia, Vortingtonų pokylių menės kampe, pasiryžusi debiotuoti. Varstoma londoniečių žvilgsnių.

Smerkiančių žvilgsnių.

Tai ne pirmasis pokylis, kuriame Džordžiana lankosi po sužlugdymo, tačiau tik Vortingtonų menėje ji pirmąkart pasirodė neužsimaskavusi – nei drabužiais, nei grimu. Šįvakar ji – Džordžiana Pirson, tyriausias deimantas, suteptas skandalu.

Ir tai pirmasis pobūvis, į kurį ji atvyko atvira viešai paniekai.

Reikia pasakyti, kad Džordžianai nerūpėjo sutepta garbė. Iš tikrųjų, ji mėgavosi savo padėtimi dėl begalės priežasčių – įskaitant ir tai, kad sykį sužlugdytai damai nebereikia paisyti tradicinių elgesio normų.

Ledi Džordžiana Pirson – nenusipelnusi šio titulo ir nemaž jo nevertinanti – metų metus džiaugėsi suteršta reputacija. Juk ne kas kita, bet nuopuolis padėjo jai tapti turtinga ir galinga „Puolusio angelo“, skandalingiausią ir po-

puliariausių Londono lošimo namų, savininke ir grėsmingiausiu Britanijos žmogumi... paslaptingu džentelmenu, žinomu Čeiso vardu.

Ir visai nesvarbu, kad ji iš tikrųjų yra moteris.

Tad taip, Džordžiana buvo įsitikinusi, kad tą dieną, prieš dešimtmetį, kai likimas pakrypo kita vaga, jai nusišypsojo sėkmė. Kad ir kaip būtų, užtrenktos aukštuomenės namų durys reiškė, kad baigėsi kvietimai į pokylius, arbatėles, iškylas ir įvairiausių renginių. Taigi, nebereikėjo vaikštinėti lydimai būrio kompanijų, plepėti apie nieką gurkšnojant drungną limonadą ir apsimestinai domėtis aristokračių pokalbių šventąja trejybe: kvailomis paskalomis, madomis ir žmonių ieškančiais džentelmenais.

Džordžiana nemėgo paskalų, mat šios dažniausiai būdavo laužtos iš piršto ir niekada neatskleisdavo visos tiesos. Kur kas mieliau ji klausydavosi skandalingų galingų vyrų paslapčių.

Ir mada jos nedomino. Sijonai buvo moteriško silpnumo ženklas; aristokratės juos glostinėdavo, ne tokios rafinuotos moterys – kilsčiodavo....